

Romeinen 14:1 - 15:13

Thema:

Het gedrag van de gelovige t.o.v. de zwakke en de sterke Christen

Indeling

Romeinen 14:1 – 15:13 gaat over de houding van zwakke en sterke Christenen t.o.v. elkaar in de gemeente.

- 14:1-23 De zwakken mogen niet oordelen, en de sterken mogen geen aanstoot geven.
- 15:1-6 Het voorbeeld van Christus.
- 15:7-13 De gelovigen uit de Joden en de gelovigen uit de niet-Joden zijn één!

Het verschil van Romeinen 14:1 - 15:13 met andere Bijbelgedeelten.

De dwaalleer van de Galaten (Galaten 4:9-10 en 1:8-9)

Paulus verzet zich tegen de valse leer van de Judaïzeerders, die het hart van het evangelie van Jezus Christus probeerden te veranderen. Zij verkondigden het onderhouden van de ceremoniële wet als noodzakelijk voor verlossing (cf. Handelingen 15:1). Mensen die Christen wilden worden of reeds Christen geworden waren, moesten Jood worden door zich te laten besnijden en de voorschriften van de ceremoniële wet te onderhouden; bv. alleen rein voedsel eten en de Joodse feestdagen vieren. Paulus waarschuwt dat de mensen die hiernaar luisteren, terugkeren tot een wetticisme dat mensen niet rechtvaardigt!

De dwaalleer te Kolosse (Kolossenzen 2:16-17,20-23)

Paulus bestrijdt behalve de Judaïstische leer ook de gnostische leer, die een dualistische tegenstelling tussen geestelijke en lichamelijke ofwel materiële dingen leerde. Daarmee werden de Bijbelse claims over Christus ondermijnd: het feit dat Jezus geboren werd uit een maagd, het feit dat Hij God was, zijn lichamelijke opstanding en zijn lichamelijke terugkeer, werden allemaal door de leerstellingen van de gnostische sekten tegengesproken. Verlossing bestond voor de gnostici uit de bevrijding van de ziel uit de materiële wereld. Ascese was een belangrijke activiteit in dit bevrijdingsproces. Zij aanbaden engelen die beschouwd werden als bemiddelaars van openbaringen van God aan de mensen en als bemiddelaars die alle gebeden bij God doen slagen.

De dwaalleer te Korinte (1 Korintiërs 8:1-13; 10:23-33)

De meeste Christenen te Korinte kwamen voort uit het heidendom met afgoden en afgodsfeesten, waarbij de offeranden aan de afgoden opgegeten werden. Het eten van vlees dat vroeger aan de afgoden geofferd werd, was een probleem, vooral voor Christenen die uit een Joodse of een heidense achtergrond kwamen. In de brief aan de Korintiërs wordt gesproken over het eten van voedsel dat aan afgoden geofferd werd. Maar in Romeinen 14 wordt niet gesproken over voedsel dat aan afgoden geofferd werd.

Het probleem te Rome (Romeinen 14:1 - 15:13)

Paulus bespreekt bepaalde zwakheden die voortkomen uit de verschillende achtergronden (Joods en niet-Joods) van de gelovigen te Rome. Rome en de gemeenten te Rome waren kosmopolitisch. Terwijl Paulus de dwaalleerstellingen van de Galaten en de Kolossenzen scherp veroordeelde, toont hij een tederheid en tolerantie tegenover de gelovigen te Rome, omdat het bij hen niet ging om een dwaalleer, maar om liefde in de onderlinge relaties tussen mensen met verschillende geloofsovertuigingen m.b.t. niet-essentiële zaken!

Uitleg

Eerste vermaning gericht tot de sterken en de zwakken

De sterken

14.1

“Aanvaardt de zwakke in het geloof”. Er was dus sprake van een verwijdering tussen de sterken en de zwakken in het geloof. “Niet om overwegingen (G: dialogismoi) te *beoordelen* (onderscheiden, analyseren) (NIV, not passing judgements on disputable matters)”. Dit is een onderdeel van de vermaning gericht tot ‘de sterken’ in het geloof. Zij moeten zich ervan weerhouden om de gedachten of meningen van ‘de zwakke’ in het geloof m.b.t. voedsel en speciale dagen aan een kritische onderzoek te onderwerpen.

14.2

De geloofsovertuiging van de zwakke stelt beperkingen aan wat hij mag eten en drinken. De geloofsovertuiging van de sterke stelt deze beperkingen niet. De zwakke is vegetarisch en de sterke eet vlees.

14.3a

De sterke mag de zwakke niet minachten (neerkijken op).

De zwakken

14:3b

De zwakke mag de sterke niet *veroordelen*. “God heeft hem (de sterke) aanvaardt”. Dit is een onderdeel van de vermaning gericht aan ‘de zwakke’ in het geloof. God heeft gelovigen aanvaard met verschillende persoonlijke overtuigingen over zaken, die niet essentieel zijn. Dan is het een onrecht zo’n persoon te veroordelen!

14.4

“Wie zijt gij dat gij een anders knecht oordeelt?” God staat de zwakke niet toe de sterke te veroordelen in zijn huis-houdelijke zaken. De knecht van een ander mag niet beoordeeld of veroordeeld worden door onze normen, maar alleen door de normen van zijn eigen heer. De zwakke mag de persoonlijke overtuigingen van de sterke m.b.t. voedsel en feestdagen niet veroordelen als een gebrek aan toewijding aan God of als een overtreding van Gods wet.

Uitleg aan zowel de zwakken als de sterken

14.5

De zwakke beschouwt een bepaalde feestdag belangrijker dan andere dagen (bv. de sabbat, de dagen van de maanstand, bepaalde feestdagen). Hij heeft nog niet begrepen dat de heilige dagen van de ceremoniële wet in het Oude Testament vervuld zijn en afgedaan hebben. De sterke beschouwt alle dagen gelijk. De gelovigen te Rome hadden dus verschillende persoonlijke overtuigingen over dergelijke zaken.

“Ieder zij voor zijn eigen besef ten volle overtuigd”. Iedere Christen heeft het recht eigen geloofsovertuigingen over deze niet-essentiële zaken te hebben. God wil zelfs dat zij overtuigingen hebben en dienovereenkomstig leven! Paulus pleit voor aanvaarding van elkaar ondanks een diversiteit aan geloofsovertuigingen in niet-essentiële zaken. Gedwongen uniformiteit vernietigt Gods doel en de eis van de liefde!

14.6

“Hij doet het om de Heer”. Bij verschillen in geloofsovertuiging en het daarnaar leven is het heel belangrijk goede motieven te hebben en een goed geweten te houden voor de Heer. Op gebieden die vrijzijn, is het gedrag van een gelovige niet ongeestelijk. Wat de gelovige ook doet of nalaat (overeenkomstig zijn overtuiging met betrekking tot niet-essentiële zaken) is “voor de Heer”. Dat blijkt uit het feit dat zowel de zwakke als de sterke “God danken” voor wat hij doet of nalaat. Voor zijn besef dient hij de Heer (1 Korintiërs 10:31) (1 Timoteüs 4:4-5).

14:7-8

“Leven en sterven voor de Heer”. ‘Leven’ als gelovige is bepaalde dingen doen en andere dingen nalaten ter wille van God en daarbij God danken. ‘Sterven’ betekent het einde van het leven op aarde en het begin van het leven in de zichtbare tegenwoordigheid van God. Het sterven is niet iets dat de wil van de gelovige bepaalt. De gelovige legt zich erbij neer dat de dood een noodzakelijk gevolg van de zondeval in het leven is. De dood blijft een kwaad, een vijand, een abnormaliteit dat tot stand gebracht is door de zonde. Wat verandert, is de houding van de gelovige tegenover de dood – hij vreest de dood niet meer (Hebreeën 2:14-15). De dood zal overwonnen worden (1 Korintiërs 15:54). De gelovige zal met een onsterfelijk nieuw lichaam bekleed worden (2 Korintiërs 5:4). Deze veranderde kijk op de dood heeft niets te maken met de aard van de dood maar wel met het volbrachte verlossingswerk van Christus. De gelovige zal deel hebben aan het toekomstig leven.

14:9

“Christus is gestorven en levend geworden, opdat hij over de doden en levenden heerschappij zou voeren”. Deze heerschappij heeft hij niet vanwege het feit dat hij God is maar heeft hij verworven door zijn volbrachte verlossingswerk. In deze opstandingkracht leeft de gelovige voor de Heer (Johannes 5:26-29; Romeinen 6:4-5; 2 Korintiërs 4:10-12; Kolossenzen 3:1-3).

Tweede vermaning gericht tot zowel de zwakken als de sterken

14:10-12

[vervolg: zie volgende pagina]

Tweede vermaning gericht tot zowel de zwakken als de sterken

14:10-12

“Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods... Een ieder van ons zal voor zichzelf rekenschap geven aan God”.

De houding van *veroordeling* (bij de zwakke) en *minachting* (bij de sterke) worden veroordeeld vanwege het feit dat Christus regeert als Heer en vanwege het feit dat allen geoordeeld zullen worden. Het voorrecht om te oordelen behoort alleen aan God en aan Christus (Johannes 5:22).

Het eindoordeel over iedereen vindt plaats bij de terugkeer van Jezus Christus (Johannes 5:28-29). Het eindoordeel is universeel (Romeinen 2:5-16). Wat geoordeeld wordt is het gedrag van mensen (1 Korintiërs 3:8-15; 4:5; Prediker 12:14). God in Christus zal de Rechter zijn (Jesaja 45:23). Verantwoording wordt alleen aan Christus afgelegd. Ieder mens legt alleen verantwoording af over zichzelf en niet over andere mensen.

Daarom behoort ieder gelovige zichzelf nu reeds in het licht van dat toekomstige oordeel te zien en zichzelf in het licht van dat toekomstige oordeel te beoordelen! Christenen behoren zichzelf te beoordelen in plaats van een oordeel over anderen uit te spreken (cf. Lucas 6:39-42, balk en splinter).

14:13

“Elkander niet langer oordelen (gericht tot de zwakken)... uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven (gericht tot de sterken)”.

14:14 (cf. vers 20b)

“Niets is uit zichzelf onrein”.

- Eerste principe: Niets is in zichzelf onrein. Jezus Christus leerde dit principe reeds duidelijk (Marcus 7:15,19). Ook Paulus leerde dit principe (1 Timoteüs 4:4-5).
- Tweede principe: Zonder geloofsovertuiging is niets rein. “Alleen voor hem die iets onrein acht, is het onrein”. In zichzelf is voedsel niet onrein. Maar als een persoon de overtuiging heeft dat een bepaald voedsel onrein is, dan *mag hij niet in strijd met zijn geloofsovertuiging handelen*. De situatie is te vergelijken met die van 1 Korintiërs 8:4,7 over de afgoden. Voor vele Christenen zijn afgoden niets en daarom is voedsel dat aan hen geofferd is, niet onrein. Maar voor Christenen die gewend waren voedsel te eten, nadat het aan de afgoden geofferd werd, is het wel onrein. Het verschil ligt tussen ‘wat waar is in objectieve zin’ (standpunt van God) en ‘wat waar geacht wordt in subjectieve zin’ (standpunt van de gelovige).

Derde vermaning gericht tot de sterken en de zwakken

De sterken

14:15

“Je broeder wordt gegriefd”. Het gedrag van de sterke (in het geloof) in de beoefening van zijn vrijheid kan de oorzaak worden dat de zwakke (in het geloof) zijn godsdienstige gewetensbezwaren overtreedt, struikelt en valt. De zonde van de sterke is, dat hij *de eis van de liefde* overtreedt en geen rekening houdt met de gewetensbezwaren van de zwakke. De zonde van de zwakke is dat hij zijn eigen geweten overtreedt door dingen te doen die zijn geweten verbiedt!

“Breng je broeder niet ten verderve”. Ter wille van de eis van de liefde en het behoud van de zwakke broeder moet de sterke broeder niet gebruikmaken van zijn recht tot vrijheid. Dit is een zaak van liefde en een uitdrukking van liefde!

Het woord ‘ten verderve brengen’ (G: apollumi) is een sterk woord (cf. vertaling ‘een broeder gaat verloren’, 1 Korintiërs 8:11). Het verwijst niet naar ‘afval van het geloof’ en ook niet naar ‘eeuwige verdoemenis’, maar wel naar ‘heel veel schade’. Alle vormen van zonde zijn schadelijk. De zonde van de zwakke broeder is dat hij zijn eigen godsdienstige overtuigingen en geweten geweld aandoet. Als hij op deze weg volhardt en niet terugkomt van het niet trouw zijn aan zijn geweten, zou het zelfs tot zijn verderf kunnen leiden. *Daarom moet de sterke steeds overwegen welke gevolgen zijn gedrag op de zwakke kan hebben*. De sterke of de zwakke mag niet schuilen achter argumenten zoals bijvoorbeeld ‘de zekerheid van verlossing’ en ‘de volharding van de gelovige’.

14:16

“Laat van het goede, dat gij hebt, geen kwaad gezegd kunnen worden”. ‘Het goede’ is de vrijheid van de sterke m.b.t. wat hij eet en drinkt (1 Korintiërs 10:30). Hij mag genieten van wat God geschapen heeft om met dankzegging aangenomen te worden (1 Timoteüs 4:4-5). Maar wanneer deze vrijheid de oorzaak wordt dat de zwakke struikelt en schade lijdt, dan valt zijn vrijheid in diskrediet.

14:17

“Het koninkrijk bestaat in rechtvaardigheid, enz.” ‘Het koninkrijk’ is het rijk waar gelovigen thuis horen (Johannes 3:3-8; 1 Tessalonicenzen 2:12), het terrein waar Gods soevereine heerschappij in het hart en dagelijks leven erkend wordt en zijn wil (geopenbaard in de Bijbel) het hoogste gezag heeft! Wanneer zaken als eten en drinken onze grootste zorg worden, dan zijn ze ver verwijderd van zaken die belangrijk zijn in Gods koninkrijk (cf. Matteüs 6:31-33). In Gods koninkrijk ‘doen de gelovigen wat recht is in Gods ogen’ (rechtvaardigheid, gerechtigheid), ‘laten zij na wat twist, strijd, kritiek, enz. veroorzaakt’ en ‘helen zij wat gebroken was, bevorderen zij wat onrust en vrees wegneemt’ (vrede), en ‘doen zij dingen die iedereen blij maken’ (blijdschap).

14:18

Op deze manier wordt een gelovige een dienstknecht van Christus, is hij welgevallig bij God en in achting bij mensen. *Wat Christenen doen of nalaten heeft een geweldige groot effect op zowel gelovigen als ongelovigen* (cf. Romeinen 2:24; 1 Timoteüs 3:7; 6:1).

14:19

In Gods koninkrijk bouwen mensen elkaar onderling op (i.p.v. elkaar te vernietigen door niet vergevingsgezind te zijn, door wraak, oorlog, leugens of misbruik te maken van rechten en vermeende vrijheden, enz.). De gelovige (vooral de sterke wordt hier nog steeds aangesproken) heeft dus grote verantwoordelijkheden! Gods koninkrijk (heerschappij in de harten en levens van mensen *nu*) wordt gekenmerkt door het doen van wat recht is in Gods ogen. Daardoor wordt harmonie in relaties (vooral t.o.v. de zwakken) en de onderlinge opbouw bevorderd.

14:20a

“Breekt niet ter wille van voedsel het werk van God af”. De zwakke (in het geloof) is ook een deel van Gods werk (cf. maaksel, Efeziërs 2:10). God bouwt altijd op, maar liefdeloos misbruik van vrijheid breekt altijd af (cf. Galaten 5:13)!

De zwakken

14:20b

Letterlijk: “Alles is wel rein, maar slecht (verkeerd) voor een mens die door het eten ervan struikelt”. Het eten van bepaald voedsel is voor hem “een struikelblok” (G: dia proskommatos esthionti, dia + genitief: middel, bemiddeling, instrument). De mens voor wie het eten ergens van een struikelblok is, is de zwakke. Hij struikelt wanneer hij bijvoorbeeld vlees eet of wijn drinkt of iets doet dat tegen zijn gewetensbezwaren indruist. *Hij luistert niet naar zijn geweten en doet iets zonder geloof*. Vers 21 zegt dat de zwakke ‘zich stoot’, letterlijk ‘struikelt’ over (G: proskoptei) dingen die de sterke doet. De sterke moet steeds in gedachten houden dat er bepaalde niet-essentiële dingen zijn waarover de zwakke toch struikelt!

Vierde vermaning gericht tot de sterken en de zwakken

De sterken

14:21

“Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken” – het is goed dingen na te laten, waaraan een zwakke broeder zich stoot (waarover hij struikelt). Het niet eten van vlees en het niet drinken van wijn waren belangrijke gewetenszaken van de zwakke.

14:22

“Houd het geloof... bij jezelf voor Gods aangezicht”. De sterke mag zijn geloofsovertuigingen m.b.t. tot deze niet-essentiële zaken niet ten toon stellen en ook zijn rechten en vrijheden niet bevechten tot nadeel van de zwakke. De sterke heeft wel het recht zo’n geloofsovertuiging te hebben en hij mag zijn geloofsovertuiging ook niet loslaten. Dan zou hij immers zijn eigen geweten geweld aandoen! Het loslaten van zijn eigen geloofsovertuigingen (onder druk van de zwakke) zou betekenen dat de sterke iets doet waarin hij ten diepste niet gelooft. In Gods ogen is dat ‘zonde’. ‘Zonde’ is het missen van Gods wil, het overtreden van Gods principes, het verdraaien van Gods waarheden (cf. vers 23).

De zwakken

14:23

“De zwakke die twijfelt wanneer hij eet, is veroordeeld, omdat hij het niet uit geloof doet.” Hij wordt veroordeeld door zijn eigen geweten. Nog erger, hij wordt veroordeeld door God!

“Al wat niet uit geloof is, is zonde”. Evenals God de sterke zegent (‘zalig verklaart’) wanneer hij blijft vasthouden aan zijn persoonlijke overtuiging m.b.t. zaken als eten en drinken (22b), zo veroordeelt God de zwakke (dat hij zonde doet) wanneer hij zijn persoonlijke overtuiging m.b.t. deze zaken loslaat (23b)! De zwakke mag niets doen waar hij geen geloof (geloofsovertuiging) voor heeft! Hij mag niets doen wat hijzelf ‘onrein’ acht (14b).

Let op het verschil tussen Romeinen 8:7-8 en 14:23.

- Romeinen 8:7-8 leert dat een niet-Christen helemaal niets kan doen wat God behaagt (niets wat God als gerechtigheid en heiligheid beschouwt).
- Romeinen 14:23 leert dat een Christen die dingen doet die zijn geweten veroordeelt of dingen doet zonder geloof (geloofsovertuiging), zondigt (cf. Hebrëeën 11:6).

Vijfde vermaning gericht tot de sterken

15:1

“Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden van de zwakken verdragen en niet onszelf behagen”. ‘Verdragen’ (G: bastazo, tegenwoordige tijd, actief) in de betekenis van ‘voortdurend doordragen’, ‘telkens weer de schouder actief eronder zetten’ (cf. Galaten 6:2). Maar het betekent niet dat wij altijd moeten toegeven aan de menselijke grillen en religieuze wensen van de zwakken en anderen moeten behagen! Het behagen van mensen om de mensen zelf is *geen* principe in het leven van de Christen (Galaten 1:10)! Bv. mensen die een vals evangelie (Galaten 1:6-9) aan Christenen (willen) opdringen; of bepaalde ceremoniële wetten van het Oude Testament (Galaten 5:4-6; 6:12-16; Kolossenzen 2:16-17); of andere godsdienstige wetten (Kolossenzen 2:18,20-23); of menselijke godsdienstige tradities (Matteüs 15:1-20); of immorele praktijken (Romeinen 1:24-32; 1 Korintiërs 5:9-13; 1 Petrus 4:3-5).

15:2

“Ieder van ons tracht zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouw.” De zwakke broeder is onze ‘naaste’ (cf. Lucas 10:25-37). Wanneer het belang van God, Gods koninkrijk en de opbouw van de zwakke op het spel staan, is een Christen allen in alles ter wille. Dan is het behagen van mensen om Gods wil een goed principe in het leven van de Christen (cf. 1 Korintiërs 10:31-33; 8:12-13). Het behagen van de naaste betreft alleen deze niet-essentiële zaken zoals eten en drinken (14:21). Het behagen moet hem helpen om een goed geweten en zijn persoonlijke geloofs-overtuiging over Jezus Christus te behouden. Het behagen moet de zwakke helpen bij Jezus Christus te blijven. In essentiële zaken zoals fundamentele Bijbelse waarheden en Bijbelse ethische waarden mogen Christenen mensen met tegengestelde meningen of overtuigingen of waarden niet ter wille zijn (Titus 1:9)!

De volgende drie principes gelden voor Christenen onderling:

- eenheid in essentiële of noodzakelijke zaken;
- vrijheid en acceptatie in niet-essentiële zaken;
- liefde in alle zaken.

Onderricht gericht tot zowel de zwakken als de sterken

15:3

“Smaadwoorden kwamen op Christus neer” (Psalm 69:10). Christus geeft het voorbeeld. Hij is volkomen onzelf-zuchtig! Hij identificeert zich met de noden en belangen van hen die hij kwam redden. Ten opzichte van de zonde en Gods toorn zijn alle mensen (de zwakken en de sterken) ‘zwak’. En om ons te redden verdroeg Christus de uiterste smaad van zijn vijanden. De smaadwoorden van mensen tegen God kwamen op Christus neer. Toch heeft dit voorbeeld iets tegenstrijdigs. Christus behaagde zichzelf niet in de mate dat hij *alle vijandschap* van mensen tegen God verdroeg. Christenen worden gevraagd zichzelf niet te behagen behalve op het gebied van niet-essentiële zaken! Christus deed het allergrootste – zouden Christenen dan niet het kleinste doen? De zwakken en de sterken worden vermaand onzelfzuchtig te zijn en hun persoonlijke geloofsovertuigingen m.b.t. de niet-essentiële zaken niet met elkaar uit te vechten.

15:4

“Al wat tevoren geschreven is”. Paulus gebruikt voortdurend de Bijbel. Hij bewijst zijn stellingen door aanhalingen uit de Bijbel, hij bewijst bv. de houding van Christus uit het Oude Testament (Psalm 69:10). De gebeurtenissen in het Oude Testament zijn *een voorbeeld en waarschuwing* voor gelovigen in het Nieuwe Testament (1 Korintiërs 10:6,11). De Bijbel is door God geïnspireerd en nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid (2 Timoteüs 3:16-17). De Bijbel werd geschreven tot ons onderricht, opdat wij in de weg van volharding (standvastigheid, vastberadenheid, geduld – G: hupomone) en van vertroosting (bemoediging, aansporing – G: paraklesis) van de Schriften de hoop zouden vasthouden (Romeinen 15:4). Let wel, de apostel gaat nooit boven hetgeen geschreven staat, opdat niet iemand zich vóór de een en tegen de ander opblaze (1 Korintiërs 4:6).

15:5a

“De God van volharding en vertroosting”. Let op de nauwe band tussen Gods Woord (15:4) en God Zelf (15:5). Gods Woord is levend (Hebreeën 4:12) en gaat nooit voorbij (Matteüs 24:35).

15:5b-6

“... geve jullie (de zwakken en de sterken) eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn... uit één mond God mag verheerlijken”. De verheerlijking van God vindt plaats door te doen wat recht is in Gods ogen en door harmonie in relaties tussen gelovigen die niet dezelfde geloofsovertuigingen hebben m.b.t. niet-essentiële zaken. De verheerlijking van God komt tot uitdrukking wanneer de sterken en de zwakken hetzelfde voelen en hetzelfde belijden. De verheerlijking van God moet het allerbelangrijkste motief zijn in de gemeenten (cf. Soli Deo gloria!).

“God de Vader van onze Here Jezus Christus” (Matteüs 27:46; Johannes 20:17; Efeziërs 1:17; Hebreeën 1:9).

Zesde vermaning gericht tot zowel de zwakken als de sterken

15:7

“Daarom aanvaardt elkander zoals Christus ons aanvaard heeft”. De aanvaarding door de sterken en de zwakken van elkaar moet zonder onderscheid zijn. Beiden zijn verantwoordelijk! De verheerlijking van God staat op het spel! Hieruit mag niet geconcludeerd worden dat alle Joden ‘de zwakken’ waren en dat alle niet-Joden ‘de sterken’ waren. De twee partijen te Rome konden aanhangers uit beide groepen geworven hebben. Jezus en Paulus waren beiden Joden en toch verklaarden zij beiden alle eten ‘rein’ (Marcus 7:18-19; Romeinen 14:14). Het is noodzakelijk dat beide groepen (de zwakken en de sterken) in de gemeente te Rome elkaar aanvaardden! De oplossing is dus nooit om *in twee ‘kerkgemeenschappen’ te scheiden, ieder met zijn ‘eigen geloofsbelijdenis’ waarin niet-essentiële zaken opgenomen worden alsof zij essentieel zijn!* Een christelijke belijdenis, die niet-essentiële zaken als essentieel belijdt, scheidt zich doelbewust af van andere Christenen, beoordeelt (minacht) en veroordeelt andere Christenen. Een christelijke geloofsbelijdenis, of deze nou schriftelijk of mondeling is, behoort gebaseerd te zijn op de absoluut essentiële punten van het christelijke geloof in de Bijbel, zoals bijvoorbeeld ‘de apostolische geloofsbelijdenis’.

Zevende vermaning gericht tot de gelovigen uit de Joden en de gelovigen uit de niet-Joden

15:8

“Christus werd een dienaar van de besnedenen om de beloften aan de vaderen te bevestigen”. Christus is een dienaar van de besnedenen geweest. Met ‘de besnedenen’ (G: peritome) wordt het natuurlijke volk van Israël bedoeld (3:1,30; 4:1; 9:3,6a; Galaten 2:7-9; Filippenzen 3:2), ‘het Israël naar het vlees’ (1 Korintiërs 10:18), het tegenovergestelde van ‘het Israël Gods’ (Galaten 6:16; Romeinen 2:28-29; 4:12; 9:6b; Filippenzen 3:3).

‘Een dienaar geweest is’ (G: ginomai, perfectum!) – dit was Christus in het verleden bij zijn eerste komst. Christus kwam eerst tot de Joden (Matteüs 10:5-7; 15:24; Johannes 1:11; 4:22; Handelingen 13:44-48). Hij kwam om de beloften aan Abraham, Izaak en Jakob (Genesis 12:3; 22:18) te bevestigen en uit te voeren (G: bebaiomai): de belofte m.b.t. het ‘Zaad’ (Christus, Galaten 3:16), in wie alle geslachten op aarde gezegend zouden worden, is inderdaad in vervulling gegaan! De Heilige Geest die uitgestort zou worden op alle vlees (Joël 2:28-29) is inderdaad uitgestort, eerst over de gelovigen in het natuurlijke volk van Israël en daarna over gelovigen uit de andere natuurlijke volken. Het feit dat Christus reeds voor de Joden als dienaar gekomen is (G: ginomai, perfectum) en zijn beloften voor de Joden vervuld heeft, blijft een feit tot zijn terugkeer.

Vanaf het volbrachte verlossingswerk van Christus door zijn dood en opstanding is er geen onderscheid meer tussen Jood en niet-Jood (Romeinen 10:12; Galaten 3:28; Kolossenzen 3:11). Tot de wederkomst gaat Christus zowel de mensen die geloven uit het natuurlijke volk van Israël als de mensen die geloven uit de andere natuurlijke volken inenten in ‘de wortel’, Jezus Christus (Romeinen 11:16-24). God is ‘nu’ (‘thans’) bezig om zich te ontfermen over zowel Joden als niet-Joden (Romeinen 11:30-32).

15:9a

Terwijl Gods waarheid en trouw aan zijn verbond vooral tot uiting kwam in zijn verlossingswerk onder de Joden (15:8) (zie het werk van Jezus voor zijn dood, Lucas 1:1-4), zo komt Gods genade en ontferming vooral tot uiting in zijn verlossingswerk onder de niet-Joden (zie het voortgaande werk van Jezus door zijn apostelen, Handelingen 1:1)! Vanaf zijn eerste komst bewijst God zijn ontferming aan de niet-Joden in Christus. Ook dit is een vervulling van profetieën in het Oude Testament (Jesaja 42:6; 45:22; 49:6; 52:10).

Terwijl Johannes 14:6, Handelingen 4:12 en Romeinen 1:16 de absolute voorwaarde blijven voor alle mensen (Joden en niet-Joden) om behouden te worden, was de benadering tot de Joden *voordat* zij tot geloof kwamen anders dan de benadering van de niet-Joden voordat zij tot geloof kwamen. Tegenover een Joods publiek doet Petrus een appél op Gods verbondsbelofte (Handelingen 2:38-39). Tegenover een niet-Joods publiek doet Paulus een appél op Gods ontferming (Handelingen 14:17; 17:25-26). Maar *nadat* zij tot geloof gekomen zijn in Christus zijn de gelovigen uit de Joden en de gelovigen uit de niet-Joden één kudde geworden (Johannes 10:16), één lichaam (1 Korintiërs 12:13), één volk (1 Petrus 2:10-11) (Romeinen 15:5-7!; cf. 10:12; Galaten 3:26-29; Efeziërs 2:11-22; 3:1-6). De aanvaarding van elkaar (gelovigen uit het Joodse volk en gelovigen uit de niet-Joodse volken) dient tot verheerlijking van God (Romeinen 15:7).

15:9b-12

De apostel Paulus bewijst zijn stelling met vier aanhalingen: (1) uit de vroegere Profeten (15:9b; 2 Samuël 22:50 = Psalm 18:49), (2) de Wet (15:10a; Deuteronomium 32:43), (3) de Psalmen (15:11; Psalm 117:1) en (4) de latere Profeten (15:12; Jesaja 11:10) – dus uit het hele Oude Testament (cf. Jezus in Lucas 24:27,44-45). In de eerste aanhaling verkondigt de Psalmist Gods naam onder de niet-Joden. In de tweede aanhaling worden de niet-Joden opgeroepen om zich samen met de Joden in God te verheugen. In de derde aanhaling worden de niet-Joden opgeroepen om zelfstandig God te loven. En in de vierde aanhaling wordt de aandacht gevestigd op de Messias, die over de niet-Joden zou regeren, en op de niet-Joden, die op de Messias zouden hopen. Zonder deze Jezus Christus zouden de verbondsbeloften aan de gelovigen uit de Joden onvervuld blijven (15:8). En zonder deze Jezus Christus zouden de gelovigen uit de niet-Joden nooit in staat zijn God te loven (15:9a).

Alle vier aanhalingen betreffen niet-Joden. Zij tonen aan dat één van de redenen waarom Christus een dienaar van de Joden geworden is, de verlossing van de niet-Joden is (zie Romeinen 11). Zij tonen ook aan dat Paulus de oudtestamentische profeten goed begrepen heeft, namelijk dat het Oude Testament reeds een uitbreiding voorzag (van Gods volk) naar de niet-Joodse volken, opdat zij ook zouden delen in Gods verbondsbelofte (cf. Genesis 12:3; 22:18; Jesaja 56:3-8) (cf. 2 Korintiërs 1:20). Vers 12 toont aan dat de niet-Joodse gelovigen zich zouden onderwerpen aan de Messias en op hem zouden hopen voor hun verlossing.

15:13

“De God van de hoop... om overvloedig te zijn in de hoop”. God scheidt dus hoop in de gelovigen onder de Joden, maar ook in de gelovigen onder de niet-Joden! Hijzelf is de Object van de hoop van alle gelovigen.

Praktische oefening (bij Romeinen 14)

Bespreek ‘éénheid in essentiële zaken, acceptatie in niet-essentiële zaken en liefde in alle zaken’

Bespreek met elkaar en formuleer zelf:

- Welke christelijke leerstellingen en praktijken in de Bijbel zijn werkelijk essentieel?
- Welke overtuigingen die bepaalde Christenen hebben, zijn niet werkelijk essentieel?
- Hoe zouden wij Christenen acceptatie van bepaalde vrijheden in de niet-essentiële zaken in liefde kunnen uitdrukken?

Zijn de volgende zaken essentieel (noodzakelijk) of niet?

(Probeer geen oplossingen aan te dragen)

- Geregeld stille tijd houden (Hebreeën 11:6).
- Geloven in één ‘God’, of Hij nu Adonai van de Joden, God van de Christenen (God van de Bijbel) of Allah van de Moslims is (Matteüs 3:17; Lucas 2:49; Johannes 5:17; 2 Korintiërs 1:3).
- Wedergeboorte door de heilige Geest (Marcus 1:8; Johannes 3:3-8).
- Jezus Christus aannemen in je hart en leven (Johannes 1:12-13; 3:18,36; 1 Johannes 5:11-12).
- Een tiende van je bruto inkomen geven aan je eigen gemeente (Maleachi 3:10; Efeziërs 2:14-15; 2 Korintiërs 9:6-7).
- Een mens wordt gerechtvaardigd door geloof (in Christus en zijn volbrachte verlossingswerk) én (plus) zijn eigen (goede) werken (Romeinen 3:20,21,28; 4:5).
- De betekenis van de christelijke doop (Matteüs 28:19; Handelingen 22:16; Romeinen 6:3-7; 1 Korintiërs 12:12-13; Galaten 3:26-29; Kolossenzen 2:11-12; Titus 3:5-6).
- De methode van de christelijke doop (Marcus 1:5,8; Handelingen 22:16; Titus 3:5-6).
- Alcohol drinken (Efeziërs 5:18 – letterlijk “wordt niet dronken door wijn”).
- Alle gelovigen tot discipelen maken en toerusten voor een taak (Matteüs 28:19; Efeziërs 4:12).
- De Bijbel is door God geïnspireerd en Gods absolute maatstaf voor de waarheid (Johannes 8:31-32; 2 Timoteüs 3:16; Openbaring 22:18-19).
- De zaterdag of zondag als een sabbat onderhouden (Marcus 2:27-28; 3:4; Hebreeën 4:7-11).
- Alleen vegetarisch eten (Romeinen 14:2).